

GIMBORA

70 GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Oskar
923

Csillagok, csillagok, szépen ragyogtatok, a jó angyaloknak utat mutattatok!

A mágusok ajándékai.

— VICTOR EFTIMIU KÖLTEMÉNYE. —

Magyarba átültette Dr. SZEREMLEY ÁKOS.

Mentek meqrakva ajándékkal,
Ujult lélekkel, szelíden
S a csillag felgyulladt előttük
Ég magasán, a boltíven.

Igy Betlehembe értek ők el,
Három király, a mágusok.
A jászol apró népe nézte,
Arcuk szakálluk mint ragyog.

— Hoztunk az Urnak ajándékot!
Igy kezdi vén Menyhárt a szót
És vásznat, selymet, drága kelmét
Véghosszat egy-a másra hord.

— Mért, hogy arcod borusra vállott
Fehér gyolcs láttán, Mária?
— A szemfedő jutott eszembe.
Hogy a ránc a ránchoz simula.

— Koronát hoztam, mondja Gáspár,
Nem derül-e fel homlokod?
— Ugy tetszik, smaragdod s rubinja
Tüskék vöröslő ága volt.

— Hoztam az Urnak drága tömjént.
Kezdt a szót most Baltazár,
Parázsra vet legott belőle
S a finom illat szerzte száll.

Halála által a világot
A bűn terhétől váltja meg!
És meghajoltan állt ottan
Mégbékült szívvel könnyezett.

Az arany trombita.

— Irta: HERCZEG FERENC. —

Már alkonyodott, de az utcai lámpákat még nem gyújtották meg. A kihalt, keskeny Boldog-asszony-utca szürkületén egy férfi ment végig. Talpig érő bundát viselt, amelynek két szárnya a lábszárát csapkodta és égő szivart tartott fogai között.

A Boldogasszony kis temploma előtt egy fiucska toppant eléje és újságlapot kínált neki. Valami elkésett kis rikkancsgyerek volt. Vékonyan öltözött, vézna fiucska. A paraszti ruháján látszott, hogy valami felvidéki kis faluból szakadt ide a nagy városba. Kopott báránybőr süvegét a fülére húzta és annyira didergett, hogy valóságos rezgős táncot járt a kövezeten.

A férfi bosszusan morgott valamit s tovább sietett. A templom ajtaja előtt megemelte a süvegét és ekkor megint hallotta maga mellett a gyermek cipőjének kopogását.

Most megállt és pénzt vett ki zsebéből. Egy ideig keresgélt a krajcárok között, de aztán hirtelen meggondolta magát s egy ezüst forintot adott a fiúnak.

— Nesze, legyen neked is jó karácsonyod.

A kis fiu szinte ijedten nézte a forintot, majd sarkon fordult és szó nélkül szaladni kezdett. A Boldogasszony-utca tulsó végében, az ezer lámpa fényében ragyogó Nagykörút sarkán kövér, öreg asszony várta.

— Kaptál valamit, Jóska? — kérdezte.

A gyerek szó nélkül odaadta az ezüstforintot. Az öreg asszony örömben hangosan elkacagta magát, azután eltette a pénzt, kézenfogta a gyermeket és megindult vele a távoli külváros felé. Oly sebesen ment, hogy a kis fiu csak futva tarthatott vele lépést. Egy pálinkamérés ajtaja előtt megállott az asszony. Láthatólag habozott, hogy bemenjen-e vagy ne. A habozás hamar véget ért. Egy krajcárt adott a kis Jóskának és így szólt hozzá:

— Ez a tied, vehetsz magadnak, amit akarsz. Aztán várj meg a rendes helyen, a

Boldogasszony-utcában. Félóra múlva értek megyek és adok vacsorát is.

Azzal magára hagyta a gyermeket és bement a boltba. Jóska egy ideig utána nézett a jégvirágos ablakon át, majd lassan megindult a Boldogasszony-utca felé. Utközben meg-megállott egy boltkirakat előtt és azon tanakodott, hogy mit vegyen a krajcárért. Legszívesebben trombitát vett volna. Ilyenre fájt a foga, amióta eszélt tudta. Azonban a trombiták, amelyeket egyik-másik kirakatban látott, nem voltak elég szépek. Jóska okos kis ember volt és tudta, hogy holnap is lesz nap...

A Boldogasszony-templomának sötét kapuja előtt megint jóideig járta a didergő táncot. Amikor már nagyon elfáradt, leült a kapu lépcsőjére. A nagy hópelyheket nézte, amelyek hullani kezdtek. Álmos szeme előtt mind nagyobb hópelyhek röpködtek; egyik-másik akkora is volt már, mint a papírsarkány.

Egyszerre azon vette észre magát, hogy nincs egyedül. A legfelsőbb lépcsőn egy koldusasszony ült, kis gyermekkel az ölében. Amikor Jóska a koldusasszony felé fordult, az könyörögve kinyújtotta a kezét. És Jóska a krajcárját, amely már egészen meleg volt a keze szorításától, beletette a koldusasszony tenyerébe. Aztán fölkelte és el akart szaladni, mert szégyelte a tulajdon nagylelkűségét.

A koldusasszony azonban a nevéen szólította:

— Jóska!

A hangja olyan szelíden és édesen zengett, mint a hárfá. A fiu most már megismerté. Maga a Boldogasszony volt. A gyermek pedig, amely a karján tartott, a kis Jézus. A Boldogasszony mosolyogva tekintett a rikkancsra.

— Jóska, gyere velem! — szólt a Boldogasszony.

A templom kapujának mind a két szárnya megnyílt előttük. Odabenn ezer gyertya égett.

A két padosor között komoly arcu, fehér ruhás, szép angyal-íjak állottak sorfalat. Amikor a Boldogasszony a kis Jézust a karján vive, Jóska pedig a kezén vezetve, végighaladt a sorokon, valamennyien olyan mélyen meghajoltak, mint a minisztráns-gyerekek a szentség előtt. A kis fiu boldog alázatossággal tipegett a Szűzanya oldalán. Egyébként azonban nagyon fázott; a templomban dermesztő hideg volt és a szent asszony keze is olyan volt, mint a jégcsap.

Az oltárhoz értek. Az aranykeretben, hol különben a Boldogasszony képe szokott ragyogni, most ezüstpántos ajtó volt. Ez az ajtó is megnyitott előttük és ekkor kiléptek a szabad ég alá.

A Boldogasszony nem szólt Jóska-hoz, csak vezette magával és olykor szeliden lemosolygott reá. A kis fiu meg, persze, nem mert szólani. Házat sehol se látott. Egy behavazott uton jártak, melyet jobbról-balról hosszú dombok szegélyeztek. A vidék egészen olyan volt, mint Jóska szülőföldje. A fehér dombok fölött tisztán világított a telihold. Olykor egy-egy farkascsaláddal találkoztak és az ordások alázatosan lekonyították fejüket, fülüket a vándorok előtt. Előttük nesztelen szárnyakon baglyok szállottak, olyan sietve, mintha valakinek hirt akarnának vinni a Boldogasszony érkezéséről.

Végül valami piros világosságot láttak a dombon. Egy karácsonyfa volt, mely magában tündökölt a havas pusztaságban. Száz gyertya égett rajta és az ágai csakugy hajladoztak a sok tarka drágaság sulya alatt. Távolabb még néhány karácsonyfa fénylett, aztán mindig több.

Fölértek a dombra és ekkor megállottak egy pillanatra.

— Ez a karácsonyfa-erdő! — mondta hal-
kan a Boldogasszony.

Alattuk, ameddig a szem elért, hatalmas rengeteg terült el, csupa tündöklő karácsonyfából. Az erdőszélen kisebb fák állottak, beljebb hatalmas faóriások. A millió viaszgyertyácska fényétől piros volt az égboltozat is. A fák a tövüktől a csucsig ragyogtak az aranyezüstékségtől. Óriási gyémántcsillagok, amelyek a galyakon himbálóztak, ezerszeresen verték vissza a külföldben is szemkápráztató fényességet. Annyi tarka édesség volt rajtuk, mintha napokon át hó helyett cukorsüteményt ontottak volna a felhők. És annyi és oly sokféle, kimondhatatlanul szép és kedves gyermekjáték, hogy a kis Jóska elállott a szive verése.

Utjuk a karácsonyfa-erdőn át vezetett. Jóska nagyon fázott és a nagy fáradtságtól már alig tudta emelni a lábát. Erősen megkapaszkodott a Boldogasszony jéghideg kezébe és káprázó szemét le-lehunyva vezettette magát előre. Egyre hallotta az égő viaszgyertyák halk sercegését és érezte a megpörkölt fenyőgaly édes illatát.

Nagysokára a tűzes erdőben egy kerek tisztásra értek. A tisztás közepén magános kis karácsonyfa állott. Egyetlen ajándék függött csak rajta: egy aranytrombita.

— Ez a tied, — mondta a Szűzanya. — Ilyen trombitája egy gyereknek sincsen. Kivánj magadnak valamit, aztán fujj bele. Bármit kívánsz, minden meglesz.

Jóska dermedt ujjacskáit kinyújtotta a trombita után. A trombita is jéghideg volt. Gondolkozni kezdett. Mit kívánhatna még, ha már van trombitája? Aztán eszébe jutott, hogy mi volna neki jó.

— Azt szeretném, hogy ne fázzak többet. És, hogy ne legyen éhes soha. És, hogy a né-
nem ne verjen meg, ha kevés pénzt viszek neki.

— Fujd meg a trombitát és minden úgy lesz, — szólt mosolyogva a Szűzanya.

Jóska megfujta az aranytrombitát. Trara, trara! Olyan szépen szólt, hogy hallgatni is gyönyörűség volt. A Boldogasszony ekkor lehajolt és az ajkával megérintette Jóska homlokát. A tűzes erdő lángot vetett és Jóska minden tagjában édes melegség zsibongott, a szívét pedig mámoros boldogság járta át. Most már érezte, hogy nem lesz többé semmi baja.

A Boldogasszony templomának sekrestyése, miután az éjfél misére kinyitotta a templom kapuját, elszaladt a Nagykörut sarkáig és ott megszólította a rendőrt.

— Biztos ur, egy kis fiu fekszik a templom küszöbén. Azt hiszem, hogy megfagyott. Ujságáros gyerek. Ismerem, mert mindig ott lappangott a templom körül.

— Meghalt? — kérdezte a rendőr.

— Meg. Egy krajcárt szorongat a kezében. A rendőr nem válaszolt semmit, hanem bement a sarki kávéházba, hogy a mentőknek telefonáljon.

(Budapest.)

AZ ELSŐ HÓ.

— Irla: VIRSIK MÁRIA. —

**Nagy, fehér hópelyhek
Kőválnak a légben
S ezrével tűnnek el
A nagy fehérségben.**

**A kopár föld hátát
Befestik fehérre
S szemfödőt borítanak
A holt természetre.**

**Levéltelen ágon
Didergő madárkák
E pelyhekből kapnak
Fehér hóruháskát.**

**Örömmujongással
Nézik a gyermekek
A kőválnak, szálló
Ezüstös pelyheket.**

**Ezüstös hópelyhek,
Fehér gyermekálmom,
Nemsokára eljő
A kedves karácsony.**

Sugárka és Csöppike.

(Két tündérgyerek története.)

— Elmeséli: Szondy György. —

VII.

Itt a vége, fuss el véle!

Május hercegnő künn üldögélt a tengerparton. A tarajos hullámok régi-régi meséket suttogtak, de ő rájuk sem figyelt. Nagy, pufók felhőket teregetett az égen a nyugati szellő, azokat nézte könnyes szemekkel.

— Ti arról jöttök, szép fehér felhők, ahol az én kincseim maradtak... Tudtok-e felőlük valamit? Élnek-e, halnak-e?

Sirt, sirdogált, nem volt kedve virágot ültetni bokrok alá, mezők szőnyegére. Csak hullt a könnye nagy bánatában. Senki sem tudta megvigasztalni.

— Nemsokára ős lesz azon a tájon — gondolta szomoruan. Lehullanak a falevelek, sűrű eső szítal a szürke fellegekből. Mi lesz akkor szegény kicsikéimből? Soha, soha nem látom őket többé...

— Csivis, csivis — csendült meg akkor a feje fölött. Föltekintett: selyemszárnyu fecske keringett a levegőben.

— Óh, — suttogta Május hercegnő — már jönnek is a szárnyas vándorok, már beköszöntött ott messze az ős! Mit csinálhattok, ártatlan gyermekeim?

— Csivis, csivis, — csicsergett újra a fecske és odatelepedett Május hercegnő elé egy gyöngyragyogó-héjra.

— Csivis, csivis, ne busulj, szépséges hercegnő! A kisiad küldött!

Szivéhez kapott Május hercegnő mindkét kezével.

— A kisiám! — sikoltotta buggyanó könnyekkel. — Hát él még? Hol van? Láttad? Mit csinál?

— Csivis, csivis, mindent elmondok! — csicsergett a kis fecske. Ül le nyugodtan, hadd mesélem el.

Május hercegnő lekuporodott a fecske mellé, simogatta, csókolta, ahol érte.

— Mesélj, aranyos kis fecském, mesélj!

Elmondta a fecske, hol van most Sugárka. Átadta az üzenetet: Anyácskám, ha nem jössz érettem, meghalok, érzem én is!

— Megyek, megyek, egyetlen gyermekem! — lihegett a kékszemű hercegasszony. Futott nyomban Tavasz öfensége elé.

— Megvan a fiam! kiáltotta fuldokolva már messziről.

— Hol, hol? — ugrott elébe az egész Tavasz-udvar.

Amikor elmesélte a fecske üzenetét, Tavasz öfensége szomoruan csüggesztette le a fejét.

— Hogyan mégy el érte, szépséges hercegnő? Én nem kisérhetlek el... Egyedül meg nem mehetsz vissza...

Összeroskadt bánatában a hercegnő, hogy ezeket hallá.

— Hát senki nem segít rajtam? Meg kell halni ártatlan gyermekemnek?

Tavasz öfensége megsimogatta a haját.

— Egy mód talán volna... Próbáld meg... Menj föl a mennyei trónus elé... Kérd meg a Jézuskát: engedje vissza a gyermekedet... Soha, soha sem fordult még ilyesmi elő, mióta a világ világ, de azért talán megengedi?...

Befogtak tüstént a lepkeparipákat az almavirágszínű hintóba, indult Május hercegnő a mennyországba.

Három napba telt, amig elérték a felhőnyájákat, ott legelészték az óriás, kék mezőben, égi virágok, csillaglámpák között. Onnan már látszott a ragyogó trónus. Mégis, újabb három nap mult el, mire megérkeztek. Arany-szőrű báránnyal játszott a Jézuska a trónus előtt. Messziről észrevette Május hercegnőt, messziről elébe küldött egy angyalt, hogy elébe vezesse.

Térdrehullott a hercegnő, átölelte Jézuska lábait, úgy esengett nagy könnyhullatással.

Rátékintett a kis Jézus, ragyogó nagy szemei benéztek szíve középebe.

— Eredj, eredj, szegény tündérkém! — mondta szeretettel. — Menj, keresd meg a gyermekedet, vezéreljenek az én angyalaim.

Két hattyuszárnyu angyalt rendelt a pillangó-fogat mellé.

— Nyár öfensége nem bánthat, ha őket látja. Kánikula hercegnek sincs hatalma rajtuk, Jöhetsz-mehetsz bátorságban, míg ők veled vannak!

Megcsókolta Május hercegnő Jézuska kezét, indult angyalkiséréttel a rózsaszínű hintó. Szállt, szállt a magas égből messze erdő felé, mint egy ragyogó, fényes csillag. Hat hosszú nap, hat hosszú éjjel. Amikor megérkeztek, hajnal pirkadt épen az erdőn. Készítették nyilaikat az arany nyilasok, de csak kihullott kezükből, amikor a fényes hintót megpillantották. Édes tavaszillat áradt a nyomában, fű, fa, virág föl-emelte eltikkadt fejét. Boldog mosollyal nézett a magasságba: itt van a tavasz? Pedig szomorú volt Május hercegnő; könnyes szemekkel ült a bársonypárnákon virágot sem hozott, semmit, semmit, csak fájdalmas anyai szívet. Az erdő, a róna, az emberek mosolya is fájdalmas volt; végtelen szomorúság vegyült a boldogságukba, maguk sem tudták miért?

Repült a hintó, repült egyenesen a pásztorfiu kis ablakára. Nyitott ablakon be a kis szobába. Felragyogott a szegényes hajlék, kitérta karjait a rozmarinbokor alatt Sugárka.

Szólni sem tudtak, csak ölelték, csókolták egymást és sirtak-sirtak nagy boldogságukban.

— Kicsi fiam, drága kis fiam! — suttogta Május hercegnő és a szive majd megszakadt, hogy a kis leányát nem láthatja, nem ölelheti többé, soha, soha . . .

— Menjünk, kis fiam, menjünk haza! — szólt aztán amikor kisírták magukat.

Sugárka hirtelen elszomorodott.

— Mi bajod, édes? — faggatta az anyja.

— Szegény kisfiu — suttogta Sugárka. — Olyan jó gyermek és most itt kell hagynom . . . Hadd csókoljam meg utoljára . . .

Odalibbentek az ágyra, megcsókolták, megsimogatták a kisfiu arcát. Aztán felültek a hintóba és huss — ki a nyitott ablakon . . .

Sugárka mégegyszer visszazérett.

— Isten veled, Isten veled! — suttogták az ajkai és keze bucsut intett a ház felé — légy boldog, nagyon boldog és gondoldj néha a kis tündérre, akit megmentettél!

Eltűnt a ház, az erdő felé nyilallott már a pillangó-fogat.

— Hová megyünk most, Anyácskám? — kérdezte Sugárka.

— Haza, kisfiam, — felelte az anyja és menten előtörtek a könnyei. Az jutott eszébe: háza, de a testvérek nélkül . . .

Sugárka szóra nyitotta a száját, ám a pillangó-fogat hirtelen megállt.

— Mi baj van? — entelkedett fel Május hercegnő és előre nézett, ahol a két angyal vezetett kézenfogva valakit. Kit, Istenem, kit? Rötszakállu, zordonképű alak, de most csupa szeretet ragyog a szeméből. Május hercegnő tüstént megismerte: Kánikula herceg!

— Gyilkos, menj előlem! — sikoltotta és eltakarta az arcát. — Add vissza a gyermekemet!

— Hiszen azért jöttem! — zendült meg Kánikula herceg dörgő hangja.

Mire Május hercegnő feltekintett, már a nyakába csimpaszkodott Csöppike, sirva-kacagva, hogy csakugy hullt a harmat köröskörül.

— Anyácskám! Kislányom! Testvérkém! Volt olyan öröm, olyan csókolódzás, hogy még az angyalkák szeme is könnybe lábadt.

— Oh, oh, be jó is az Isten! — suttogták körülöttük az öreg akácfaék és ime, ők is könnyekre fakadtak. Hófehér, édes illatu virágokat könnyeztek. Itt is egy, ott is egy . . . Akárcsak tavasz volna . . .

. . . Kánikula herceg pedig letelepedett a fűre Május hercegnővel meg a gyerekekkel. Igaz, ni, majd elfelejtettem, hogy Csöppikét nem egyedül kísérte Kánikula herceg. Egy apró aranynyilas tündérke is jött velük, persze most otthon hagyta az aranynyilat: Kánikula herceg legkisebb fiacskája. Ott sündörgött, hizelkedett egyre Csöppike körül.

Elhíhetitek, volt mit mesélni a két gyerekeknek. Hogy-mint menekültek meg Kánikula herceg elől, a hangyaháborut, égszakadás-földindulást és legfőképpen Csöppike csodás menekülését.

— Hát nem haltál meg, édes kicsi lányom? — kérdezte Május hercegnő, amikor végre kilelkendezték magukat. Mert bizony ő azt hitte, sohasem látja többé. Megölte az aranynyil, eltemette Feketeváros. Azt hitte Sugárka, azt hittétek ti is, bizonyosan. Persze, mikor még én sem tudtam, mi az igazság.

(Befejező közlemény következik.)

A legboldogabb testvérek.

— Írta: K. BERDE MÁRIA. —

Ha azt kérdezném tőletek, kis barátaim, melyik testvérenek a legjobb, akkor ti vagy, azt mondanátok, hogy a legnagyobb, vagy hogy a legkisebbik. Azt is tudom, mi mindennel bizonyíthatnátok igazatokat. A legnagyobbik gyermek kap mindig új ruhát, az utána következők az ócskát öröklék. Ő ül a bakra vagy a nagyülésbe az édesanyja mellé, ha kocsin mentek valahova. Ő jár először tánciskolába, ő kapja karácsonyra a legdrágább ajándékot, még a rokonok is őt hívják magukhoz a legszívesebben, mert ő már tud vigyázni magára. Hát a legkisebb milven örömeiben áll a többi felett? Az egész család az ő kedvét lesi. Neki jut a legédesebb szó, a legmandulásabb kürtökálcscarika, neki hozzák a vendégek a cukorkákat: őt nem büntetik meg, ha földönti ebédnél a poharat, hát a kocsiban? Édesanyja, ébesapa ölbe veszik, még az se baj, ha utközben elalszik. Ha csak egy versikét is megtanul, már az is nagyszerű: ünneplik, jutalmazták érte.

Hát bizony ez mind igaz, épolyan igaz, mint az, hogy én se legnagyobb, se legkisebbnek nem születtem. Hanem pontosan középsőnek. Egy bátya meg egy néne volt előttem, utánam pedig még két kis öcsike következett. Nos és én azt mondom nektek, hogy én mégis igen-igen jól találtam el a helyemet. Igaz, hogy nénikém viseltes köténeit hordtam, meg túrnóm kellett a kisebbek csacsiságait, de hát mennyi okosat, szépet tanultam el a nagyoktól és mennyi kedves órán át bibelődtem el a kicsikéssel! Mikor én az iskolába kerültem, nem táfoltam a szájamat rémülten afelett, hogy mi is az a „beszéd és értelemg akorlat, szorzótábla, mintaszalag, számológép és patentkötés”. Tudtam én már mindent a nénikémről, csakugy, mint később, mikor a gimnázium kezdődött, hogy mi az plusz, minusz, algebra, ikszit és zaéder és konjugáció. Bizony, erre bátyám tanított ki, volt is tekintélyem az osztálytársak körében! A kicsikék közül csak egyik öcsénk maradt nekünk,

a másik angyalnak kellett. Annál jobban megsze-
reffem az ittmaradottat. Összeszoktunk keffen, mint
két madárfiók a fészekben. Együtt jártunk ovodába
és én tanítottam meg arra, hogy a ovódaufcaajtót
nem szabad lokodaludszajkónak ejteni és hogy
kefvenkettő helyett huszonkettőt kell mondani. Kés-
őbb, mikor iskolába kerültünk, együtt törttem vele
a fejemet, hogy hatvannégynek háromnyolcada, me-
lyik számnak hattizede. A nadrágját is én varrtam
meg varjufészek-vadászat után és Robinson szige-
tét is együtt fedeztük fel a telenyedi pataokban.
Szóval, igazi jó testvérek voltunk, még a jutalom-
könyveink olvasása felett sem veszünk soha össze,
mert együtt olvastuk és együtt játszottuk el az in-
dián történeteket.

Pedig hát új, hozzámillőbb pajtás is érkezett
a házunkba, Irénke unokatesztvérünk képében. Irén-
kére jobban talált az Irinkó név, mert olyan irinkó-
pirinkó kisleány volt, eleven, mint egy ördögkis-
kisasszonyka. De amellett melegszi a gyermek is
volt, nagyon ragaszkodott hozzám. Egyosztályba
jártunk, az első gimnáziumba. Őcsikém bizony
mégcsak a harmadik elemi járta és ez óriási rang-
külömbőség! Mi azért összetartottunk és egy cseppet
se gögösködtünk vele, hogy mi már ezt tanultuk:

„Az io, do, go végűek

S e szó caro — nőneműek”.

Károlyka pedig még csak a nagyegyszeregynél
tartott.

Eltelt az első évharmad, Irinkónak haza kel-
lett mennie vakációra. Drága, kedves édesapja
volt neki, István bácsinak hívták. Olyan bácsi volt
ez, hogy amikor a nevét kimondom, már benne
van az is: Isten nyugosztalja. Olyan aranyzíve
volt, olyan napsugaras szeretete. Ez a jó István
bácsi karácsony előtt egy héttel levelet írt az édes-
anyámnak. Azt írta a levélben, hogy valamelyik
gyermeket közülünk Irinkóval együtt kiviszi vaká-
ciózni Torockóra, Persze, szó sem volt másról,
csakis rólam. Nosza jött a tervezgetés. Napestig
csak azt beszéltek, hogy mi is lesz Tó-n, mert
csak így neveztük becézgetve Irinkó szülőfaluját.
Már maga az út is kecségetett. Zuzmarás, nagy-
szakállu tél volt: hej, hogy fog siklani a szánka,
hogy fognak csengeni a zörgők a lovak szerszám-
jain, hogy fognak mi ülni a puha bundákban és
szopogatjuk a jó likőrös cukrokat, hogy kimeleged-
jünk. Majd jönnek sorba: Felenyed, Muzsina, Ká-
kova, Nyirmező. Tudtunk minden falut. Aztán a
Kököz, a titokzatos sziklaszoros, a Bikaszóktető
egyenes, sasüreges sziklafalával, ahonnan egy pász-
tor elől mélybe ugrott a megvadult bivalybika... és
jön Torockó vára, ahol óriások laktak és Szent-
györgy, Brassai bácsi szülőházának táblájával...
Hát aztán Torockó, akiről Jókai regényt írt, kétszer
kelő napjával! István bácsink emeletes háza is csá-
bitott; de még jobban a patikája, ahol megtanuljuk
az orvosságok neveit és árulni fognak emberzsirt,
szunyogzsirt és más ilyen furcsaságokat, amit a
falusiak kérnek. Az udvaron istállók vannak, kis
csikók, bocik, fajkutya — egész paradicsom. A
konjában szabad lábaflankodni, főzni is fognak és

kinyaljuk az összes falakat, amikben tortát kever-
fünk. Persze, munkát is viszünk: a harisnyakötést
és a térképrajzolást ott is folytatjuk, meg a bubá-
kat visszük, mert Irinkó mamájának gyönyörű baba-
rongyai vannak. Na és visszük az Angyalnak írt
levelet is, mert oda fogja elhozni az új rajzfömböt,
a keztyűt és a korcsolyát.

Igy tervezgettünk egy kurtafényű decemberi
délutánon. Egyszer csak észreveszi Irinkó, hogy Ká-
rolyka erősen szipog. Ott ült szegényke közelünk-
ben, a díván sarkában és színleg ez olvasókönyv-
ben böngészett. Dehát sirt, mi észrevettük. Én na-
gyon megsajnáltam, mert tudtam, hogy ő is vágyik
velünk jönni, dehát hogyan hívjam én más házhoz
vendégül? Hanem Irinkó is észrevette a dolgot és
csak odaperdült Károlykához:

— Miért sírsz, Károlyka?

— Én nem sírok, mondta ő huzalkodva.

— Dehogy nem sírsz. Sírsz biza te, na mu-
tasd a pofikádat!

Odafordította az ablak felé, bizony piros orra
volt a könnyektől.

— Jó, hát sírok, na, fáj a fülem!

— Nem ie igaz, mert a szived fáj, mert azt
hiszed, hogy nem jöhetsz Tó-ra, pedig fudd meg,
hogy ezennel meg vagy hívva és elviszünk!

Károlyka fülbaja egyben meggyógyult. Oda-
somfordált hozzánk a kis vasgyuró és elkezdett ő
is tervezgetni, hogy elviszi bugócsigáját is, a nőte-
szét is, a dominót is. Megírja itthon előre az an-
gyalnak szánt levelét. A kürtöt a zsebébe teszi s
ha utközben farkast érez a ló, kürtölni fog.

Szóval most már hárman örvendeztünk. Sze-
gény tanulás, szegény kézimunka! Irinkó kötésébe
belerozsdásodott a tű, Károlyka „nyilat lött” bü-
ntetésből az iskolában, mert nem figyelt a számtan-
órán. A legcsacsibb én voltam. Én ekkora örömkö-
előtt is tanultam. Szegény Károlykát mégis gyötörte
valami balsejtelem Meg-megállt néha valami sa-
rokban és melázott. Ugyan mitől tartott? Később
megtudtuk, hogy volt oka félni. Hiába engedte el
édesanyánk, hiába számítottunk István bácsi arany-
szívére. Mikor a bundákkal, pokrócokkal megrakott
szán berobogott az udvarunkba és István bácsi
meg Etelka nagynéni kibontakoztak a sok meleg
holmiból, már láttuk, hányat ütött az óra Károly-
kának. Bizony, a szánon csak ötnek volt hely, ket-
tőnek a bakon, háromnak hátul. Még ez is nehezen
felt, mert sok hely kell a sok téli meleg időzetnek.
István bácsi nagy sajnálattal mondta ki a szenten-
ciát, hogy bizony Károlyka nem fog felférni, mert
ő és a kocsis a bakot elfoglalják; mi, a két leány
és Etelka néni a hátsó ülést. Etelka néni meg
sugott is valamit édesanyámnak, hogyhát az angyal
is egy nagy csomagot fog reábizni és annak is
hely kell. Szegény Károlyka elbujdosott valamire
a mi zegzagos rejtkezes házunkban, nem láttuk se-
merre, Néném bosszantani akarta, hogy kössön la-
pátot a szán uán és arra üljön, dehát nem volt
kit bosszantani, mert mondom, eltűnt valahova, a
csomagját sem láttuk sehol, amit annyi gonddal
szerkesztett össze.

Mialatt István bácsiék a városba mentek, mi Irinkóval próbáltunk vig örömben készülni. De nem fogott rajtunk az öröm. Hol is lehet csak Károlyka? Félretettem a dolgomat, siettem keresésére. De bizony ügyetlen voltam és nem találám meg. Hanem Irinkó megtalálta, a tornác végén a nagy, forradalomelőtti almáriumba bujva sirdogált. De milyen szívszakgató látvány volt: ölelte a csomagját és úgy sírt. Mikor megláttam, végkép elment a kedvem a kirándulástól. Mostmár tudtam, miért mondta folyton máma reggel magában, miközben öltözött:

— Ma van a döntő nap, ma van — a döntő nap.

Ilyen busan döntött hát ez a nap.

— Károlyka, — mondtam neki — én szívesen íthón maradok helyetted.

Károlyka nem akarta ezt elhinni. De én addig bizonygattam, míg végre is édesanyánk elé került a dolog és ő is beleegyezett. Bizony hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem esett kissé nehezemre az áldozat. Félrevonultam a hátulsó szobába, hogy ne halljam a városból visszatérő szánt és a lóto-futó készülődéseket. Végre is eljött az indulás pillanata. Előhívtak a bucsuhoz, kezefcsókolok a nagyoknak, megölelem Irinkót és Károlykát.

Károlyka megáll, mint a cövek és nem akar felszállani.

— Mi az öcskös, sietni kell, hamar alkonyodik, és az ut két óránál is több!

— István bácsi, kérem, — szepegte Károlyka — én . . . én nem akarok Torockóra menni!

— Dehiszen sirtál érte egy hete — feddette édesanyám,

— De mostmár . . . nem vágyom . . . ha a testvérem nem mehet . . .

Nagy vita támadt, hogy ki is menjen. Egyikünk se akart a másik nélkül elindulni. Olyan macacsok voltunk, hogy édesanyánk egy szelíd legyintést is adott, de azért mintha nedves lett volna a szeme az örömtől. Végül is abban maradtunk, hogy nem megy egyikünk se.

Fájt, nagyon fájt, amikor a csengők belesilingeltek a napfényes téli délutánba és a szán továsiklott. Mi visszakullogtunk a szobába és letettük a csomagunkat. Nem tudtuk még egyelőre kibontani. Összebujtunk a diván sarkában Károlykával és meséltünk:

— Most értek a Csibi-utcához . . . Most már a felenyedi téglagyárnál vannak . . . most Irinkó látja a Robinson szigetet . . .

Azonban mi ez? Vendégek érkeznek, ismét szánkós vendégek. Már jönnek is a tornácra: nehezkesen, ahogy a bundás emberek. Nyilik az ajtó: teremtő szent Isten! Belép István bácsi. Édesanyám nagy aggodalommal megy elébe.

— Édes István, csak nincs valami baj?

— Csak ennyi legyen mindig. Irinkó folyton pityereg, hogy neki elromlott a vakációja. Már attól félt az anyja, hogy megfagy a szemhéja a könnyektől. No, mit tegyünk? Ugyis akkora, mint az öklöm, hát azt mondtam Etelkának, majd ölbe ve-

szem én, a bundám alá, akkor aztán jöhet innen mindakettő. A Csibi-utcánál visszafordultunk.

Ezt mondta előttünk István bácsi és ránkparancsolt, hogy most aztán szedjük a sátorfát, mert ha sokat teketóriázunk, a Köközben megesznek az ordas farkasok. Volt futkosás ki és be, szobáról szobára! Közben én, bár valóban nem hallgatóztam, felfogtam egy mondását István bácsinak.

— Édes Mari, — mondta anyánknak — igazat megvallva, az Irinkó sirását elszenvedtem volna, a szemhéjfagyás pedig csak az Etelka agyréme. Hanem ezt a két prűcsök Jancsít nem tudtam jutalom nélkül hagyni. (Mi voltunk az a két prűcsök Jancsi.)

Aztán elbucsztunk anyánktól, testvéreinktől és gazdag angyalfiákat kívánva, kishantunk a szikrázó fehér délutánba. Milyen áhitattal bujtunk össze a jó meleg bundában, hogy dobogott a szívünk a ránkforlódbó sok örömben! Nem tudtunk tréfálni, helytelenkedni a nagy boldogságtól, pedig Irinkó azt szerette volna. De mi most azt a következő napokra halasztottuk. Csak befelé ujjongtunk, mert ma mi voltunk a legboldogabb testvérek az egész világon.

(Marosvásárhely.)

Angyaljáráskor.

— Irta: KELEMEN ANDOR —

Fehérlik künn az éjszaka,
Bundáját rázza Tél apó...

— Angyaljárás lesz, gyerekek,
Hadd hallom, hogy ki volt ma jó?

— Én, én, anyám, — csimpajkodik
Egy kis gyerek anyja nyakán.

— Tudom leckém! a vizfolyás
Sem úgy, különben, tán—talán.

— Én, én, anyám, — szól másik is,
— Ma nem hagytam el a szobát,
Nem csuszáltam a tó jegén
És írtam is, mint meghagyád!

— Én sem voltam a dombokon
Szánkómmal, — ujjong harmadik —
Kíméltem a cipőm, ruhám,
Míg más künn hólabdát hajít!

„S te, kis szívem?” — Én, én anyu —
Sír a kisebb s a szive ver —
— Rossz voltam ó, mitsem tudok
S feladatom is úgy hever.

Híred nélkül jártam n.a künn,
Felvégen túl, kertek megett,
Pajtásomtól jövök haza,
Mert ő, szegény, nehéz beteg...

Fehérlik künn az éjszaka,
Bundáját rázza Tél apó...
— Angyaljárás lesz, gyerekek,
Hadd hallom, hogy ki volt a jó?

(Budapest)

Jézuska meggyógyítja a beteg gyermeket.

— Irta: DOBAY ISTVÁN. —

Názáreth legkisebb és legszegényebb házában lakott egy fiatal özvegyasszony, akit Erzsébetnek hívtak. Nagyon szomorú volt minden napja, csak akkor érezte magát igazán boldognak, amikor pajkos kis fia átölelte és azt mondta neki:

— Ne légy szomorú, édesanyám, meglásd, még boldogok leszünk.

Ilyenkor örömkönnyeit hullatott és öszszecsókolta okos kicsi fiát. De nem sokáig tartott a boldogsága, mert fiacskája napról-napra kedvetlenebb lett. Nem futkosott többé tarka pillangók után és nem kergetőzött pajtásaival az aranyos napsütésben. Este nem ölelte át édesanyját és nem mondott neki vigasztaló szavakat, hanem fejét ölébe hajtotta és úgy pihegett, mint egy fészkből kihullt madárfióka, mely gyöngye szárnyaival nem tud visszarepülni puha ágyába, ahonnét kiverte a kegyetlen vihar. Szegény Erzsébet becézte. bátorította, de hiába, mert fiacskája napról-napra gyöngült és úgy elsápadt, mint egy késői rózsaszál, amelyeit dér csipett. Egy reggel már nem is tudott felkelni, forró láz győőrtte kicsi testét és nem felelt már, ha édesanyja szelíden kérdezte:

— Mi fáj, édes kicsi fiam?

Erzsébet keservesen sirt. Látván, hogy fiacskája már szemét sem nyitja ki s nem hallgat rá, kifutott a ház elé, hogy tudós orvost hívjon, aki adja vissza neki egyetlen boldogságát, kicsi fia életét. Ahogy könnyező szemével az utcára lépett, a kicsi Jézuskával találkozott, aki megszólította:

— Mi bajod van, te szomorú asszony?

— Egyetlen fiam a halállal vívódik. Jaj, hol találok tudós orvost, aki megmentse drága gyermekem életét?

— Jó asszony, ne menj orvosért, — tanácsolta Jézuska — hanem siess az erdőbe, ott sok-sok hosszukás zöld levél van. Keressél csak köztük türelemmel és kacagó fehér fürtű virágocskákat fogsz találni. Kössél egy csokrévét, hozd el a fiadnak és ő meg fog gyógyulni tőle.

Erzsébetet meglepte Jézuska tanácsa, de amikor a szemébe nézett, úgy érezte, mintha a boldogság sugárzott volna rája.

— Megyek, — mondta — de mi lesz a fiacskámmal? Ki ad neki üdítő vizet, míg én a messzi erdőből visszajövök?

— Menj nyugodtan, jó asszony, én fiad mellett leszek, amíg visszajössz.

Erzsébet elindult. Az anyai szeretet szárnyain repült az erdőbe, hogy hozza el fiának az életadó balsamot. Az erdő dusan terített lába elé a hosszukás, zöld leveleket, de kacagó, fehér fürtű virágot egyet sem talált. Lehajolt

és félrehajtotta a leveleket, de hiába. Nagy türelemmel tovább keresett és szomorúsága gyémánt könnyeit sűrűn hullatta a komoly zöld levelek közé. Mélyen bent volt már az erdőben és még egyetlenegy kacagó, fehérfürtű virágot sem talált. Most még sűrűbben hullatta fájó anyai szívéből szakadt könnyeit és virágot még sem talált. Könnyhullatás és keresés közt ért az erdő tulsó végére, de virág nem akadt utjában. Az erdő szélén már a remény is elhagyta. Leborult és imádkozott:

— Édes jó Istenem, nézz az én szomorú anyai szívembe, nézz az én nagy bánatomra és mennyei hatalmaddal vigasztalj meg engem. Adj gyógyító balsamot, hogy meneküljön meg a haláltól egyetlen fiam, az én egyetlen boldogságom. Amen.

Erzsébet szomorúsága megenyhült. Megfordult, hogy hazamenjen. Oh ég! Majd meg hasadt a szíve örömben, mert az uton végig, ahol jött, kacagó, fehér fürtű virágok emelgették feléje fejcskéiket. Minden könnyéből egy egy illatos gyöngyszem lett és mert sűrűn hullt a könnye, az erdőben sűrűn nőtt a gyöngyvirág, az anyai szeretet drága könnyvirága. Erzsébet hamar bokrévét kötött belőlük és vidáman vitte beteg fiacskájának.

Ahogy belépett a szobába, fia már meg sem ismerte. Erzsébet a gyermek elalélt kezébe virágot tett, arcára is fehér fürtöt hintett. Jézuska megcsókolta a fiut és azt mondta Erzsébetnek:

— A te szereteted és könnyed megmentette fiad életét. Légy boldog, Erzsébet, én most elmegyek.

A kicsi szobában nagy öröm boldogsága ragyogott föl. A fiúcska szeme mosolygott, kezében megpezdült az élet, a virágokat ajkához emelte s csókot lehelt rájuk. Arcára piros rózsát festett az élet. A kicsi fiú felkelt ágyacskájából, megölelte örömben könnyező édesanyját és azt mondta neki:

— Ne légy szomorú, édesanyám, meglásd, még boldogok leszünk.

Erzsébet már is nagyon boldog volt, mert fiacskája megint kergetőzött az aranyos napsütésben.

Egy este nagy gyöngyvirág bokrétaival jött haza az erdőből a vidám fiúcska. Anyja ölébe hullatta virágait és ezt mondta:

— Ugy e, édesanyám, a gyöngyvirág az anyai könnyekből lett?

Otthon, szabadban munkál serényen,
Ha szólnak hozzá, felel szerényen,
A rossztól ő elfordul iszonnnyal:
Az ily gyermek nagy áldás bizonyval.

Koranda.*

— Cseh mese.

Apró unokáinak meséli: **Elek nagyapó.**

Prága város közelében élt egy igen-igen gazdag bérlő s annak volt egy szépséges szép leánya: Teréz volt a neve. Merthogy szép is volt, gazdag is volt a leány, a kőrök egymásnak adták az ajtót, de adhatták, mert a bérlő nagyralátó ember volt, szóba sem állott akárki fiával. Egyszer aztán mit gondoltak, mit nem a prágai diákok, elég az, hogy a nyári vakáción beállítottak a bérlőhöz s felajánlkoztak cselédnek. Ugy okoskodtak a hamis diákok: hátha az a szép leány valamelyikre ráveti a szemét! De hiszen a bérlő sem esett a feje lágyára, tudta honnan fuj a szél.

— Jól van, — mondotta a diákoknak — de én bért nem fizetek ám. Hajnaltól késő estig kell dolgoznotok, mikor kaptok enni, mikor nem (többször nem mint igen) s azt is kikötöm, hogy aki csak egyszer is rossz kedvet mutat, annak az orrát levágom. Viszont én sem bánom, vágjátok le az orromat, ha megtudtok haragítani.

Tetszett a diákoknak ez az egyezés, hogyne tetszett volna! Gondolták, majd tulajdonnak az öreg eszén: dolgoznak is, nem is, enni azonban esznek, amennyi beléjük fér. Ők ugyan rossz kedvet nem mutatnak, akármi történjék, de már arra lesz gondjuk, hogy a kapzsi bérlő orra nélkül maradjon.

Hiszzen ezt így elég jól elgondolták, de egy hét sem telt belé, a szemük zöldet, vereget látott a sok éhezéstől s egy éjjel a hányan voltak, mind visszaszöktek Prágába.

— Ej, ej hát már visszajöttetek, — mondotta egy diák, akinek Koranda volt a neve s aki híres volt az ő huncfutságairól. No, majd én próbálok szerencsét. Rajtam ugyan ki nem fog a vén pénzes-zsák.

Azzal se szó, se beszéd, beállított a bérlőhöz s mondta, amint következik:

— Adj Isten, gazduram! Hallom, hogy a diákpajtásaim megugrottak. No, hát én mégis idejöttem, fogadjon fel szolgálatba.

— Jól van fiam, felfogadlak, de nem ám úgy, hogy csak a vakációra. Itt maradsz jövő tavaszig, éppen addig, amíg a kakuk megszólal. Akkor aztán mehetsz Isten hírével, viheted a nagy semmit. Mert bért nem fizetek ám. Ebben csak egyszer lássam rossz kedvedet, lenyisszentem az orrodát.

— Hát én a kendét lenyisszenthetem-e? — kérdezte Koranda.

— Le, fiam, le, ha meg tudsz haragítani. De azt várhatod itéletnapig.

Kezet csaptak, Koranda beállott s várta, hogy enni adjanak, mert hát étlen csak nem

* Ez a mese rokon a székely „Haragszik-e, Gazduram?” mesével.

kezdhet munkába. Hiszen várhatta, sem a gazda, sem a lánya nem törődött vele, azaz, hogy mit mondok: a lány ugy nevetett, hogy csengett belé a ház, az udvar. Az ám, nevetett Korandán, aki egész nap étlen dolgozott. De Koranda, oda se neki, jókedvű volt, dolgozott serényen, közben jól körülnézett a ház tájékán, aztán amikor senki sem látta, hirtelen beosont a kamarába, ott levágott egy nagy darab szalonnát, a kenyérgosárból kivett egy kenyeret, egészen szép nyugodtan leült a ház elé s jóízűen falatozott.

Há egyszer csak jő a gazda, látja, hogy Koranda csakugy nyeli a jó puha kenyeret s a füstölt szalonnát.

— Ki adta neked a kenyeret s a szalonnát? — förmedt Korandára.

— Magad uram, ha szolgád nincs, — felelt Koranda nevetve. — Nem adtak, hát gondoskodtam magamról.

— Ej, ilyen, olyan!

— Nini! Talán bizony haragszik kend? Ide az orát!

Bezzeg, hogy megszeppent a bérlő. Jó képet vágott s mondta:

— Ó, dehogyan haragszom, kedves fiam, dehogyan haragszom, csak egyél, igyál amennyi beléd fér.

— No azért!

Telt, mult az idő, hét hét után, Koranda csak lógott előre, hátra, dolgozni nem dolgozott, a bérlőt ette a méreg, de valahányszor zöförmédt Korandára, ez csak annyit kért: Talán bizony haragszik kend? — s bezzeg, hogy mindjárt elmúlt a haragos kedve.

— Történt egyszer, egy vasárnap, hogy a bérlő a feleségével meg a lányával a templomba ment s megparancsolta Korandának, hogy maradjon a konyhán, készítse el az ebédet, de ugyan jól elkészítse, a levesből ki ne felejtse a zellert, sárgarépát, petrezselymet s aztán ha jó lesz az ebéd, megengedi, hogy az asztalnál ebédeljen vele.

Hej, hogy örült Koranda! Egy asztalnál ebédelhet a szép Teréziával! Na, ugyancsak utánanézett az ebédnek. Kiszaladt a kertbe, egy szempillantás alatt összeszedte a zellert, sárgarépát s a — — az ám, hiába tette tüvé a veteményest, egy szál petrezselyem nem sok, annyit sem talált. Amint ott keresgélt, folyton mellette lábatlankodott egy kis kutya, a gazdájának a kutya.

— Hopp! Megvan! — kiáltott fel nagy örömmel. — Oh, én bolond, még keresem a petrezselymet, mikor itt van mellettem.

Az ám, Petrezselyem volt a kis kutya neve. Nosza, fülöncsipe a kis kutyát, a nya-

kát elnyisszentette s úgy, ahogy volt beletette a fazékba. No, most van petrezselyem is!

Mire hazajöttek, szépen kitálalta az ebédet, de haj, Istenem, lett nemulass, mikor kiült, hogy megfőzte a Petrezselyem kutyát.

— Ki a házamból, te cudar! — ordított a bérlő s előrántott egy husángot, hogy elnáspágozza Korandát.

De Koranda a szeme közé nevetett a gazdájának s kérdezte nagy szemtelenül:

— Mi baj, gazduram, talán csak nem haragszik?

Elé is vette a bicskáját, hogy lenyítszentse a gazdája orrát.

— Nono, fiam, nono, — hőkölt meg a bérlő — mit gondolsz rólam? Dehogy haragszol! Sohasem volt ilyen virágos jókedvem.

— Ugy legyen!

Telt, mult az idő, jó dolga volt Korandának, de milyen jó, a gazdája meg dult, fult magában, ám a haragját nem merte mutatni s ha mutatta is, mindjárt lecsöndesült, mert féltette ám az orrát.

Egyszer aztán bement a bérlő a városba, de magával vitte a feleségét is, a leányát is, merthogy gyanakodott már a leányára, hogy jószemmel nézi a huncfut diákokat. Mielőtt azomban utnak indult volna, megkérdezte Koranda:

— Mit dolgozzak ma, gazduram?

— Tudsz is te dolgozni, — legyintett kicsinylően a gazda. — Eredj külömben, nézd meg, mit csinálnak a többi cselédek, csináld te is azt.

Na, elment a gazda, Koranda pedig kiment a tanyára, ott ögyelgett egész nap s nézte, mit csinálnak a többiek. Hát egyszer látja, hogy a cselédek egy régi csürnek a tetejéről szedik le a zsindelyt. Nosza, Koranda se rest, visszafordul a gazdája házához, felmászik létrán a tetejére s a drága szép új cserepeket ledobálja róla, hogy mind, ahány volt, darabokra törött.

Hej, Uram, Teremtőm, mi volt, mikor este hazajött a gazda s meglátta a nagy pusztulást! Szaladt fel s alá az udvaron, haját tépte, ordított: — Hol az a gazember, hadd ölöm meg! — De bezzeg, hogy megjuhászodott, amint Koranda eléje perdült s megmutatta élesre fent bicskáját.

— Nini, mintha haragudnék kend.

— Én? Eszembe sincs, édes fiam. Jól tetted, hogy ledobáltad a cserepeket. Ugyis szebbet, jobbat akartam tétetni a házamra.

— Az már más.

No, de a szegény bérlőnek nem volt sem éjele, sem nappala. Hej, de szerette volna, ha már megszólalna a kakuk! De szép meleg nyár volt, hol van a tavasz? Hiszen lehet ezen segíteni, okoskodott a gazda. Hopp, megvan! ütött a fejére. Behívta a szobájába a szép Terézát s mondta neki:

— Hallgass ide, lányom. Ez a gaz Ko-

randa elevenen sirba visz engem, ha valahogy meg nem szabadulok tőle. Mondok neked valamit. Eredj ki a kertbe, mássz fel ott egy fára s utánozd a kakuk hangját. Azzal kitelik Koranda esztendeje, mehet Isten hírével.

Mit volt, mit nem tenni, bár nem szívesen tette, Teréza kiment a kertbe, ott felmászott egy almafára s egyszerre csak elkezdett kakukkolni: Kakukk, kakukk!

— Hé, Koranda! — kiáltott a gazda — Megszólalt a kakuk, kitelt az esztendő!

Nagyot nevetett Koranda:

— Éj, gazduram, gazduram, nem szól ilyenkor az igazi kakuk. Rosszban sántikál kend.

— Hát nem hallod?

És csakugyan újra megszólalt Teréza s oly ügyesen kakukolt, akárcsak egy igazi kakuk.

— De már ezt a kakukot megnézem, — mondta Koranda s szaladt a kertbe, mint a szél. Hát csakugyan ott volt a kakuk, mármint hogy Teréza. Nosza jól megrázta az almát, hullott az alma, mint a záporosó, de bizony lehullott Teréza is.

— Te az enyém, én a tied! — mondotta Koranda lelkes szóval.

Éppen ebben a percben ért oda a gazda s ahogy ezt hallotta, elfutotta a méreg:

— Mit! Az én lányomra mered vetni a szemed, te sehonnani! Mindjárt elereszted!

— Jól van, — mondta Koranda — eleresztem, de akkor meg ide az orral. Vagy a lányát, vagy az orrát.

— Ejnye, ilyen, olyan, hamis diákja, morgolódott a gazda, de most már nem merte mutatni a haragját, — hát akkor csak inkább a lányom,

S merthogy látta, hogy a lánya is szereti a hamis diákokat, egészen megjuhászodott s még aznap megtartották a lakodalmat.

(Kisbaczon.)

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Cseke Vilike, Cluj. A hiányzó számokat a 28 és 30 kivételével, melyek teljesen elfogytak, pótoltuk. Ajánljuk, ha valamelyik szám hiányzik, azonnal reklamáld meg. Cimszalagodat javítottuk. — Láng Endre, Szilágysomlyó. Az előfizetési díjad kiegészítésül küldött 50. — Leit megkaptuk. A 46 számot pótoltuk. — Kovács Irmuska, Szigetfalu. A bekötési táblák még nem készültek el. Annak idején a Cimborában közölni fogjuk. A 44 számot pótoltuk, de a 30 számot nem tudtuk elküldeni, mert már teljesen elfogyott. Ha valamelyik szám hiányzik, ajánljuk, azonnal reklamáld meg, mert egyik-másik szám teljesen elfogy. Előfizetési díjad f. é. december 31-én jár le. — Lukátsy Cicuka, Vámfalu. Előfizetési díja a beküldött 200.-leiel 1923. X. 1-től 1924. VIII. 1-ig ki van egyenlítve. — Gyegyay Judit, Cluj. Előfizetési díja 1925. III. 30-ig ki van egyenlítve. A lapot addig küldjük. — Berkovits Irén és Ernő, Vulkán. A Biharí urnak kifizetelt 180.-leiel előfizetési díjatok XII. 1-től 1925. V. 30-ig ki van egyenlítve. — Ribarik Józsika, Lupény. Közölni, melyik számot nem kapta meg és elküldjük. — Pick Pannika, Petrozsény. Ugyanazt üzenjük, amit Ribarik Józsiának.

Hogy nőtt meg a kicsi Feri.

— Irta: ADLER ERZSI. —

Feri már négy évet élt le a világból. Akkorára már megnőtt, hogy az ebédlöbéli székek ülőjéig felért. Sőt. Ha vendég jött, aki a Feri fejét simogatta, megérezte a fejével, hogy mit tart a zsebében a vendégbácsi.

Arra nem emlékezett, hogy mi is volt, amíg kisebb volt; amikor egy poharat sem tudott még elvenni; amikor még bádogtányérból kapott ebédet. Tűnődött rajta, hogy hogy is nőttünk? Mikor a kezünk, mikor a lábunk?

A fal mellé állt, a kilincs alá állt és eszébe tartotta, hogy holnap is ezt fogja tenni. Vajjon mennyivel lesz nagyobb?

Ugy vágyott megnőni! Mindenki érezte vele, hogy kicsi. A bátyja, ha a barátaival játszott, őt sohasem hívta magával. Azok úgy futottak, ahogy ő nem bír és ketten odébb tudták huzni az asztalt. Feri is próbálta, amikor mindenki kiment a szobából. Am nem sikerült. És hogy nevettek rajta a múlt héten is, amikor a gunár megkergette.

Ő befutott sirva és úgy kacagták. Még anyuka is kacava csókolta. Minden este azzal a vággyal feküdt le, hogy másnap erősebb lesz és sokkal nagyobb. Olyan nagy, hogy a Pali bátyja fejét meg fogja simogatni, meg ebéd után segít Marinak a tányért leszedni.

És olyanokat képzelt, hogy ha megint nem akarnak menni a lovak az új kocsinak, — hát ő indítja el. És a lovak észreveszik, hogy ő milyen erős és milyen nagy. A kovács fiát meg nagyon-nagyon elveri, mert őt beküldte az utcáról vasárnap is. Azt mondta: kicsi vagy, te nem játszol. Ezt mind el kellett szenvednie. Ha a nénje babájával akart játszani, az is odébb küldte: Nem hagyod el, te csöpp? Még leejted.

„Sirni nem szabad fiunak, — és anyuka ezt annyit mondta Ferinek, hogy sirni már csak verés ideje alatt sirt, de utána se már. Pedig de kellett volna most is! Apukának utban volt, az is mondta: Ne okvetetlenkedj. Anyuka, — akihez ment minden bánattal, bajjal Feri, — Anyuka most vetett ágyban feküdt, pedig még lámpát sem gyújtottak. Nem volt még este. A feje el volt takarva. Levették róla, meg rátették a vizes törülközőt. Hát, hogy bujjon mellé Feri, ha a szemét sem látja?

A kis kert felé indult. Megkérte Marit, hogy a körtefa ágára ültesse. Mari feltette Ferikét a fa alsó ágára és ott hagyta. Bement a házba a dolga után. Ott ült Ferkó csöndben, oly csöndben, hogy egy madár nagyobb zajjal mozog a fán, mint ahogy ő ült ott. (Na de az otthonosabban érezheti is ott magát.)

Megcsodálta a körtefát, ahogy Marit szokta, amikor öltözteti. Aztán lassan és nagyokat pislogott rá, — megdült a feje és egy pillantás,

már bukott volna Feri, ha Margit néni, az anyuka testvére, egy nagy kendőbe örlve le nem veszi a fáról.

Feri már erről nem tudott. Aludt. Nem is goneolta, hogy őt most elviszik hazulról. El sem hitte volna, ha ébren van, hogy ő utban van otthon az anyuka betegsége miatt. Apuka megkérte Margit nénit, vigye hozzájuk Ferit.

Margit néniéknek játékszertük volt öt házzal odébb a Feriék házától. Annyi labdát nem lehet mindennap látni, amennyi ott volt. Kisebb, nagyobb. Virágszínükkel tarkáltak kényeskedőn. Ugy néztek szembe az emberrel, mintha nekünk akarnának ugrani.

És a babák! . . . Volt egy baba fahéjszínű hajjal, sokfodru ruhában, aki mindég a mellette álló baba cipőjét vizsgálta. Nem érdekelte egyéb sem reggel, sem este. Nem is nézett előre vagy fel soha, akármilyen történt. Sok szöke babának egy picit nyitva felejtett szája volt. Ugy csudálkoztak a világon, meg az emberek hangján, ami nekik nincs. Ugy fehérlett elő a foguk, mintha új dióbelet rágnának. Roppant tiszták voltak. Mindég vasárnaposak. A fiubabák meg úgy álltak, mintha megfenyegette volna őket valaki. Nem mertek rendesen nézni sem. A kezüket úgy tartották, mint a katonák, Nagyon bamba képük volt. Mintha nem is tudták volna, milyen gyönyörű játékok vannak körülöttük. Egy pici kugli, hogy ráfér egy könyvre.

Hengerbuckos Jancsi épen átfordulva! Azután egy szekér. Csak akkora mint egy palatábla, de úgy kiszegelve, mint egy igazi. És automobilon. Vonatok, biciklik. És egy pásztorfiu, ostor a kezében, bunda a vállán, hegyes sapka a fején.

Előtte a csorda. Ó de igazis volt. Amikor Ferit behozta Margit néni, hát a kis pásztorra nyitotta fel szemét először. Kítátotta a száját. Nyujtotta kezét, fényesre, nagyra nyitotta a szemét.

A kis pásztor elérte, hogy ő itt a leggazdagabb, legszabadabb, legirigylendőbb. Meg sem moccan. Nem csak, amiért fából volt. Nem is akart. A legbüszkébb pásztorfiu volt a világon. Csak csodáltatta magát, nem nevelt, nem cserdített az ostorral. Tudomást nem vett a sok vonatról, motorról, amit Feri elindított mögötte. Pedig Feri csengőt rázott, trombitába fútt, labdát gurított.

El is felejtette a büszke pásztor, meg egyebet is. A körtefát, a kertet, Marit. Nem is tudta, mit nézzen előbb, mihez nyuljon. Most egy percig nem hitte kicsinek magát.

Az egyetlen és legnagyobb szomorúságát, hogy még az asztalig sem ér fel, most elfelejtette.

Kimondhatatlanul boldog volt.

Motoszkált a játékok között, éppen egy székre akart felállani, hogy egy bohóc-babát levegyen. És ahogy térdel a széken, a tenyerét egy kékszelű zsebkendőre tette.

A Feri édesanyjái volt, megismerte rögtön, érzett rajta, hogy hazulról való. Talán Margit néni hozta el, de olyan szekrényszagu volt, mint ahol Feriek tartják a ruhát. A Feri fejéből egy pillanatra elrepült a játszókédv. Csak az ajtó felé tartott. Amíg Margit néni ujságot olvasott, ő kiindult.

Künn sötétlett, gyermeket sehol sem látni már, de Feri ment szaporán, mint amikor hívják. A hosszú sárga ház kapujából egy kutya tartott feléje, de ő nem félt. Az alacsony ház ablakában a hosszupipájú bácsi tüsszentett jókorát: arra is alig rezgett meg. Csak loholt, loholt. Egyik kis cipős láb sietett a másik után.

A füle piros volt, akár az anyuka kalapján a cseresznye. A szeme meg úgy sötétlett előragyogva, mint az apuka kabátgombja. Így ért be az udvaron, az előszobán keresztül anyukáig, aki Feri láttára kacagva és meggyóyulva nyújtotta ki karját, úgy vette ruhástól az ágyba a kis szökevényt.

Ferit elálmosította az a sok minden, ami mvst történt. Nem érezte, amikor vetköztetik, amikor az ágyába teszik.

Jön a reggel. A pékbácsi trombitált már, ahogy 8 órakor szokott. És ahogy leszáll Feri az ágyról, nem ismeri ki magát a szobában. Hiába hallja az apja lépését az ablak alatt, az anyja hangját a konyhából, Mariét az udvarról. Más az ágy, az asztal. Amikor az ágyon feküdt, a lábával elérte a végét. Egy képes könyv feküdt az asztalon, de nem is a szélén. És elérte Feri!

Az ablakpárkányról levehette a labdáját. Ilyen boldogság! Hát mikor nőhettem így meg, hogy észre sem vettem? Képződött Feri.

És az öröme nagy volt, olyan nagyon nagy.

Már lovon látta magát. Azután sétabotot gondolt magának. És biciklit, csizmát, fényes zseborát aranyból, láncosan.

Az ajtófüggöny mögött apuka és anyuka kandikáltak nagyon kíváncsian. Akarták látni, hogy örül az új gyermekszobának, ahol minden butort az ő négy évéhez mérve csináltak.

(Nagyvárad.)

Haragvó testvérhez.

— Irtó: DSIDA JENŐ. —

Szertenézek a téli tájon.

Istenem milyen jó neki, . . .

Ringatja hosszú, édes álom,

S hogy meg ne fázzeék, hó fedí.

Közel-távolban senkisésem jár,

Meg nem zavarja semmi nesz,

Zsongó életről álmodik már,

S előre mindent kiszinez.

Álmában érzi már a szelőt,

A hely bársonykézzel simogat

S látja a napot, báránnyelhet,

Látja a selymes szirmokaí.

Álmában a fák kirügyeznek,

Bújnak az apró levelek,

Közöttük fecskék gyülekeznek,

Ajkok tavaszról csicsereg.

Az álmok sora véghetetlen! . . .

. . . Lassan pelyhezve hull a hó . . .

Én nálad járok képzeletben

És úgy fáj ez a zord való!

Csupán mi élünk hát a multnak,

Mely új virágot nem fakaszt?

Asak mi legyünk hát nyomorultak?

Csak mi ne várjunk több tavaszt?

A töld felett, lám, zord hideg jár,

S az álma mégis kikelet;

Sorsunk lehetne szép, meleg nyár, —

Miért türjük a hideget?

Ha maja hozsánnák özönében

Az alvó élet újra kel,

Csak nekünk kelljen sirni éppen,

Mint ki bünéért vezekel?

Álmodjunk mi is tavasz álmat

Egymás csókoló ajakán, —

Testvér! Szivembe béke szállott,

Szeretlek forrón, igazán!

(Szatmár, 1923. december 7.)

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Talalós kérdés.

— Irta Monoky Sándor. —

Ismerek én egy ragyogó szemet,
Mely míg reám néz, addig élek én.
Ha becsukódik kis időre bár,
Sötétség övez búsan, feketén.
E szem kinyílik minden hajnalon;
Olykor bágyadt, mintha álmos lenne,
Máskor a könnytől elhomályosul,
Majd meg a gyémánt füze ég benne.
Hova messziről néz, ott a madár
Nem dalol, ott elhervod a virág,
De ha közelről szórja sugarát,
Feléled újra a kihalt világ;
Akire pedig többé nem tekint,
Arra a siri nagy éjszaka vár.
Melyik e szem, amelynek mosolya
Élet, boruja pedig a halál?

Pótló rejtvény.

— Beküldte Bakos Bálint. —

— ak	— ákos	— igény
— res	— n	— irány
— ür	— efélj	— zelőtt
— gyelj	— mber	— bek
— éc	— ipa	— ehét
— ertek	— lég	— z
— ábitó		— al
— ra		— aj

Verses rejtvény.

— Irta Virsik Mária —

Piros vagyok, mint a vér,
Birodalmam kebeled,
Ha abba hagyom a munkát,
Megszünik az életed.

Pótló rejtvény.

— Beküldte Horváth Dezső. —

— orom	— end	— só
— skor	— rom	— év
— aj	— áz	— obog
— röm	— jtó	— da
— or	— ár	— um

E szavak kezdőbetűi egy híres magyar utazó nevét adják.

Betűrejtvény.

— Beküldte Kárpáthy Irénke —

S 8

Pótló rejtvény.

Beküldte Kaupert Margit.

— ab	— ob
— resz	— bel
— ák	— ap
— ir	— tt
— vet	— ste
— ul	— áp
— ma	

A kezőbetűk egy nagy magyar költő nevét adják.

Számtani feladvány.

— Beküldték Grosz testvérek. —

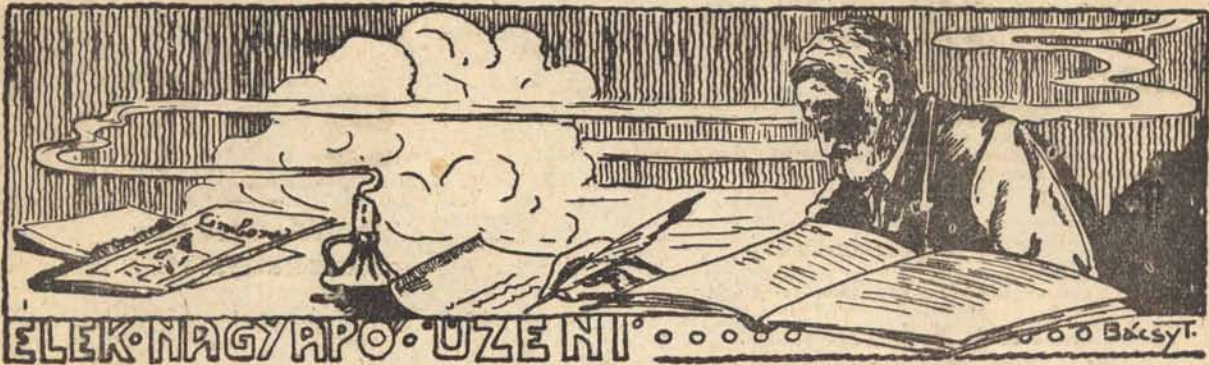
Egy fiu be akar menni egy kertbe almáért, de amint a kapun be akar menni, megállítja az őr és azt mondja neki, hogy csak úgy engedi be, ha amit szed és még egy fél almát neki ad. — Megy tovább a fiu, de alig megy egy pár lépést, újra egy kapuhoz ér, melynek őre ugyanazt mondta neki, mint az első. Tovább megy s megint egy kapuhoz ér, melynek őre is ugyanazt mondta neki, mint a többiek. Végre bejutott és mikor kijött, odaadta mindegyik őrnek, amit kívánt s végül nem maradt neki semmi. — Hány almát szedett a fiu?

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Horváth László, Ditró. Ugyanazt üzenjük, amit Ribarik Józsiának. — Boross Izabella és Gyula, Nagyszében. Címszalagodat Regele Ferdinand 18 sz.-ra javítottuk. Csikszentmártonban is vannak előfizetőink. — Rozmann Etus, Marosvásárhely. Előfizetési hátraléka október 1-től december 31-ig 90.-lei. — Krausz Józsi, Gyulafehérvár. Előfizetési díja december 31-én jár le. — Mózes Dezső, Mózes Salamonné címén, Gyergyószentmiklós. Előfizetési díja f. év végéig ki van egyenlítve. A Cimborát tehát addig küldjük.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Gögössy Ernő és István, Nitra. Előfizetési díjak a beküldött 40.-ok-vel f. é. VII. 1-től 1925. I. 31-ig ki van egyenlítve. A kért számokat pótoltuk, kiadásunkban naptár nem jelenik meg s így a küldött 20.-leit további előfizetési díjul használjuk fel.

ELEK NAGYAPO ÜZENI

Angyalok éneke jelenti világszerte születését annak a gyermeknek, aki később arra tanítja az embereket: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat”. Tovább adom az ő tanítását, hirdetem mindég és mindég a szeretetet, minden vallásnak a legszebb ígését. Karácsonyfa tövéből szálljon hőlaimátok Istenhez, aki a gyermekkel megajándékozza a világot!

Sziklay László Kassa. Kétféle diákcsíny van: az egyik szellemes, öltete és nem okoz kárt senkinek s még az is nevezték ráta, aki ellen a csíny irányítva van. A másik, rendszerint nem szellemes, nem öltetes, de kárt okoz. Az általam megírt diákcsínyeket vásárolt, romlottul diákok követik el, akiknek javítóimézetben a helyük, aminthogy igen helyesen, te is a javítóimézetbe viszed őket. Határozott tehetséged van az írásra, éppentáztér sajnálom, hogy a témát rosszul választottad meg, mert a e hő eid csínytelvései n m nyújtanak lelki táplálékot. Rövidebb történet próbálkozzál s természetesen, mas témát dolgozzál l a diákéletből. — *Beldi Pál Zsibó* Már te is tudod olvasni a Cimborát s nagyon szereted öcsikéit. Ennek igen örvendek, nemkülönben annak is, hogy megkedvedt a levelezést. Az írásodai megvagyok elég dve s szeretettel várom további leveleidet. — *Kun János Temesvár*. A „Veréb” című versedben figyelemre méltó sorokat és stírfákat találtam, de, természetesen, a verselésben még nem vagy eléggé járatos. Majd ennek is elkövetkezik az ideje. Írtam a „Hadozóknak”, hogy a „Senki Tamás” című könyvet, melyet anyukád jóval ább rendeltél meg, mielőbb küldje meg neked. — *Román Titi Szatmár*. Lám, csak ugyan eltaláltam, mert mire üzenetemet olvastad, jobban lettél. Én is remélem, hogy amikor ma d megint Szatmárra megyek, találkozzunk. Az írásodon és a fogalmazásodon n m látszik meg, hogy az első elemilől kezdve román iskolába jártál s csak otthon ta ul z magyarul s hiszem, hogy a Kató hugod, aki még pólyás gyerek, éppen ily helyesen fog majd írni nekem, mint ahogy te írsz most. Kis versikéden, amelyek Kató hugodról írtál, látszik, hogy mennyire szereted őt. De hogy is ne szereted, ami or „szép kék szemével oly szépen tud nézni, hogy aki meglátja”, megakarja enni”. Fát en rendszeren fava-szal ültetek, de nem árulom el neked, hogy mit fogok ültetni, mert öcsike is olvassa az üzeneteket s akkor nem lenne m glepődvé jövő n ár n. — *Tirza Erzsike és Juci Arad*. A múltkor Jucit írt, most meg te veszed át tőle ezt a kedves szerepet, aminek azért örvendek, mert már rég nem kaptam tőle levelet. Mondanék is kell, hogy ha lsten éllet, elmegyek Aradra is, hisz ott is sok kedves unoka vár engem, té en azonban csak P stre megyek, egyenővé sehoavá, mert az orvosom megfittotta az iue oda való utazgatást. Afelől teljesen nyugodt vagyok, hogy mint rend sen, most is jó lesz a bizonyítványotok s nagy örömet szerettek karácsony-ünnepén szüleit knek a puji meleg fészeában. — *Samuel Annus szilágycseh*. Ágyból nézed, hogy rödlíznak és korcsolyáznak a gyerekek. Ez bizony szomorú s ha majd a doktor bácsi megengedi, hogy fölkelj, akkor is nagyon kell vigyáznod magadra, mert a skarlát igen alattomos b fegs-g. Rejtve veidd l válogatok, a kiadóbaics pedig pótolja a 26., 27., 34., 38. és 43. számot. A beszámolóval bizony elkéstél. Majd pótolod a jövő évben. — *Román József Szatmár*. Azt kérded, hogyan neveltem az öt fiamat. Nem őt, de három fiuvál áldott meg em em az Ist n s a pátyukát ők válaszolták meg. A két i. ősebb, Marcell és János, a tanári pályát választotta, a legkisebbik, Elek az o vosi, mégpedig gyermekorvos lett belőle, mivelhogy ő is oly nagyon szereti a gyermekeket, mint nagyapó. Égül azt kérded, hogy volt-e leányom? Nem volt, de van három. No meg azt, hogyan fetszett nekem Szatmár. Ezt már megírtam a Cimborában s most sem mondhatok egyebet; meghatározottan gondolok az otáni s ép napokra. — *Berezkyi András Egrestő*. Érzed, hogy sem mesélsz, sem novelláid nem iók, mert még nem tudod gondolataidat és érzéseidet jól kifejezni, de azt hiszed, hogy gyakorlatilag ez is sikerül l fog. Ezt pedig abból hiszed, hogy amikor első meséidet ost átnézed, hibákat fedezel fel benne. Látod, ez igen örvendetes, ha magadtól jössz rá a hibákra, mert ez a legbiztosabb útja a további fejlődésnek. Most küldött írásod voltaképpen nem történet, hanem leírás s örömmel álltam meg, hogy nemcsak szereted a természetet, de jó szemed van arra, hogy megéleds a természet szépségeit. Érdekel kisírem további fejlődésedet, mert esetről esetre látom, hogy valóban fejlődőképes vagy. A találs kérdések egy része sorra kerül. — *Keresztes Géza székelykeresztúr*. Szép kerek betűid csak úgy

mosolyognak rám s helyesíró dolgban is kifogástalanul írsz Szeretné az azonban, ha nemcsak megfejtesse k idejét, hanem leveleit is pótolná azokat. — *Golstein Lenke Arad*. Bár sok tanulmányod van, ígéréd, hogy ezután szorgalmasabban írsz irni. Helyes időbe szással ezt könyven meg is írted. Ha szeretné, hogy az öcsike „nadseü” gondolatainak sohase legyen vég, ez a kívánságod, remélem, teljesülni fog. — *Botháry Gizike Gyimesbükk*. Megkaptam annak idején a leveledet s amint a 48. számban olvashattad, válaszoltam is rá. — *Török Mancika Erzsébetváros*. Ha rendszeren kapd a Cimborát, akkor bizonyára beérkezett az előzetesed is. Hat csak irsz szor almanagyapónna, szeretettel várom leveleide. — *Horváth László Ditra*. Értesíttem a kiadóbaicsit, hogy Marosvásárhelyen a Szörsmarty-ut 12. a szám alá árt az újság neked. — *Csillag László Kézdivásárhely*. Számomra n ig revedt, hogy hosszas nyári hallgatásodot pótolni fogod. A nagyapó napiárát, amint a Cimborában is olvasható, me rendelhe e Baróton, Égető Árpád nyomdájában. — *Egry Irénke Arad*. Art írod, ha esetleg leveledben sok a helyesírási hiba, szolgíjon meniségül hogy már két éve román is olába jársz és magyarul már csaknem mindent elfelejtél től. Ez képelelőds a te részéről, mert leveledben e vetlen helyesírási hibát sem találtam s igen szor oru volna különben is, ha mindazok, akik idegen nyelveket tanulnak, elfelejték az anyan elvűnet. Sok-sok ember él a világon, aki a anyanyelvén kívül három, négy, sőt fobb nyelven is beszél és is eppenséggel nem felejt el az anyan elvét. A „héifő” megfejtesü rejvenyén réál ismerős, újat eszel ki. — *Rosenfeld Péter Arad*. Belátod, hogy lusa a vital, de ígéréd, hogy ezental mit den héten fogsz írni, bár nagyon el vagy foglalva, mert tornaórák is jársz és külön magyar órát is veszel, mert az iskolában csak románul tanultok. Hat csak tanud szorgalmasan a román nyelvét, mert az állam nyelvet mindenkinek tudni elssá ellett, amint az írásod is bizonyítja, s épen és töéletesen írhatsz magyarul. — *Rona Pál Nagyvárad*. Azt hiszed, haragszom rád, mert két leveledet nem v írtalak. Bizony ha nem, akkor ezt a két leveledet nem is kaptam, mert én minden levére válaszolok. Igen kedves d log írod, hogy te magad rajzpályáza or ararsz hirdetni a Cimborá an, mégpedig három diát tozn nk ki. Minthogy a Cimborá is fog rajzpályázatot hirdetni újvekkor, ta an lehelyesebb volna, ha a te diáid t is, természetesen a neved megnevezésével a Cimborá diáival együtt tűzn nk ki. Majd értesíts elha az o zásodról, illeöleg ról, hogy edesanyád, akinek bejelentett levelet örömmel váro a, hozzájárul-e az általam ajánlt t tervehz. Fén képet, fájdalom, nem küldhök, mert íncs mas, mint amely annak iuején a Cimborá külön mellékleteként megjelent. — *Berkovits Irén és Ernő Vulkán*. Nem kell felleln, hogy tohibából Herskovits lett a nevetek, de van téneg eg Herskovits nevű olvasója is a Cimborának. Annak igen örvendek, hogy annyit szerette a könyveimet s Irén most a „Galambok” című könyvemet olv ssá, Ernő meg az „Apa meséi” című könyvemet, n ely utóbbi a legelső gyermekköny em. Ma hónap negyven esztendeje, hogy írtam, s lám, még mindig él. Amint már sok unokának írtam, a jövő nyáron, ha lsten éllet, elmegyek a Zsil-vögybe s akkor személyesen is megismerkedünk. — *Eröss Alfréd Temesvár*. A „Pászto fiu dala” című versedben feltűnő b haladás verselés tek neteb n is, itt-tt való ágal muzsikál a versed, de közbe-közbe még látszik, hogy küzdesz a vers l s nehézségeivel. Ha napiáramat szereted megnevelni, a p nfi küldd egyenesen erre a címre: égető Árpád nyomdász, Barót. — *Samuel Aranka és Laci Petrilla*. Jók a rejtvények, majd sorra kerülnek. — *Lebonts Irénke szilágycseh*. A nyarat Nagykárolyban és Szatmáron töltötted, s azért nem írtál na yapónak. Ez u yan nem elég ck a nemírása, mert na jól tudom, Szatmáron és Nagykárolyban is van levélpapír, sőt toli és tintia is. Mondanék is kell, hogy én a l vél nem írásmiatt nem haragszom, különösen, h gy pótolás a mulasztást, s még jobbat fogod p ífálni zután. A csi arejtvényed sorra kerül. — *Köz Ersi Maramarossziget*. A 133 lelt továbbítottam a kiadóbaicsnak. — *Krausz József Gyulafehérvár*. Eppenséggel nem látszik az írásodon, hogy levélírás közben ay kicsit fáztál a kez d; teljes mértékben megvagyok elégedve az írásoddal. Intézkedtem, hogy az újságot, amely eddig Vulkánba jár, Gyulafehérvárra küldjék, a román kath. gimnáziumba, ahol e negyedik gimnazista va y. Az a szomorú hír, amelyről te állítottál, azt hisz m, áhír, sőt nemcsak hiszem, bizonyos vagyok abban. A világháberu óta közönségessé vált az áhírek terjesztése. Remélem, a jövő nyárcn találkozzunk a szép Zsil-ögyben, ahol, szerinted, a zsilvögyi unokák fárt karokkal várják nagyapót. Ha nefealan lejárt volna az előfizetésed, erről a kiadóbaics ér

tesíteni fog. — *Klein Irma Szatmár.* Kérdelek, hogy ha a román olvasó-könyvekben levő meséket lefordítanád magyarra, közölném-e a Cimbora-ban. Mindenesetre jól teszed, ha lefordított a meséket, mert ezekkel nyelvből gyakorlatilag magadat, én azonban csak oly román meséket közölhetek, amelyek nincsenek benne az olvasó-könyvekben, vagyis ismeretlenek. — *Simó Béla Marosvásárhely.* A beszámoló az utolsó pillanatban, tehát éppen jókor érkezett. Kár lett volna érte, ha I. marad. — *Fodor Böske Petro-seny.* Mért küldted nekem ezt a sok bélyegget? Ne én értem a Cimbora olvasóit bélyeggyűjtés, hanem egy Fehér József nevű bácsi, aki erre vonatkozó híradást tett hozzá a Cimbora-ban. Rejtvényeidből válogatok. — *Szabó Iluska Rofahida.* Megsugod nagyapóknak, hogy már régóta tanulsz kedves tanárnod mellett és jól haladsz. Különösen a németet, a franciát és a történelmet kedveled, a onkívül zongorán is tanulsz a zongoránál a Cimbora sok szép és tanulságos olvasmányával szórakoztatod magadat. De még versírással is foglalkozol s valóban kedves kis verset írtál a két kicsi kis testvéreid. Persze még próbálgatod a százyad t, nem vagy egészen otthon a verselésben, de hiszen majd elkövetkezik ennél is az ideje, csak türelmet és kitartást kell ehhez. — *Ozv. Langer Alajosné Doborsin.* Levelezőlapjait továbbítottam a kiadóhivatalnak. — *Csekefalvi Tamás Anici Újszentanna.* Már azt gondoltam, hogy nagyapó nem ír neked, de, lám, örvendően esalódtál s ezután szorgalmasabban fogsz írni, mint „jó unokához illik”. A kép eljöttéket úgyesen rajzoltad meg, csak az a baj, hogy a Hároszék meg a Félégyháza című rejtvények régi ismerősök, névreljével pedig túlságosan el vagyok halmozva. *Beregi Elza Szászregén.* Nem találsz szavakat, hogy oly rég nem írtál nagyapóknak. No, nem baj, mondd én is veled, pótolni fogod ezután a mulasztást, hisz van idő, mert az iskolát kiárjad s valami pályát eddig még nem választottál. Ha szüleidnek nincs módük a további tanítatásra, otthon is művelheted magadat jó könyvek olvasásával. A műveltség magában is nagyon, s általában könnyebben fogsz boldogulni az életben diploma nélkül is, ha felszerelted magadat a műveltség fegyvereivel. A betűrejt ényed sorra kerül. — *Beregi Sári Szászregén.* Szinte lekéstél a beszámolóval. Szerencse, hogy ott volt a „színe”. — *Csekefalvi Tamás Katóka Újszentanna.* Ugy a most küldött „Őszi kép” című írásod, mint az „Első hópehely” című vers határozott tehetségre vallanak. Kevesé simitással közölhetném is a versedet, de lesz bizonyosan a te fiókodon több is, küldd el azokat, hogy válogassak belőlük. Mindenesetre kívánok és te érdeked, hogy az első vers, amellyel a nyilvánosság elé lépsz, minden tekintetben kifogástalan legyen. Ha szerelmel levelnyi veled e ykoru 14-15 éves fiataloké is természetesen leánykával, azt hiszem, hogy erre a levelezésre az én övendékleány olvasóim közül többen szívesen vállalkoznak s meléjük is ajánlom nekik, hogy vállalkozzanak. — *Golstein Ilus Mezőtelek.* Már több levelet írtál, de mindig eléptél, mivelhogy nagyon rossznak találtad az írásodat. Hat bizony az írásod nem mondható jónak, de éppen mert nem jó, nem kellett volna elterped a leveledet, hanem írnod és írnod hétről-hétre, hogy figyelemmel kísérhessem a fejlődésedet. Aki kislányi ítérem már olvasta az én „Testamentum és hat levele” című könyvem, abban bizonyosan megvan az erős akarat arra is, hogy gondosan és helyesen írjon, akkor aztán magamagától rájön az esetleges hibákra s egyzzerre csak azon v szí észre magát, hogy szépen és helyesen ír. Ha Sonn Imrével level zni akarsz, talán mégis neked kellene kezdeni a levelezést, lehet, hogy ő, mint udvarias ifjú, nem fog erre válni. *Berekméri Mária, József és Antal Marosludas.* Rejtvényeidből válogatok. — *Rosmann Pál Székelykeresztúr.* Írtam a kiadóhivatalnak, hogy az újság, amely eddig szentmihályra járt, Székelykeresztúrra küldje. T azonban nem írtad meg a pontos kereszt úri címeted s hátha nem alál rád a postás? — *Réhberger György Mezőtelek.* A kiadóhivatal pótolja a 34., 37. és 88. számot. — *Csaszán Jenő Vulkán.* Te is hozzám küldtél a bélyegedet, holott azt Fehér József bácsi kellett volna küldened. — *Helypregazítás.* A „Majd akkor” című vers alóli, mely a 48. számban jelent meg, tévedésből maradt el Vernes Gyula, a tehetséges ifjú költő neve. — *Angyán Ilonka Petrozsényi.* Harmadfeléje, hogy vegeztél a IV. polgári a petrozsényi zárdában, két éve írodába jársz s ott bármennyi dolgod van, mindig juttatsz időt a Cimbora olvasására is. Szabad idődben kézmunkálsz és olvasol minden oly jó könyvet, amit fiatal leányok olvashatnak valóban, nagy örömet szerzettél leveleddel, mert I tom előle, hogy egészséges lelkű leány vagy. A kiadóhivatal ezut n a te címre fordulva küldeni az újságot, én pedig szeretettel várom további leveleidet. — *Zápor László Karánsebes.* gazán szépen írtad meg a h irandulásodat a Sze t Anna ta-

vához s végt len sajnálom, hogy lekéstél a beszámoló-pályázatról, mert a pályázat határid je már október végén le ért s nekem már a következő számban ki kell hi detnem a pályázat eredményét. Remélem a jövő évben idejében beküldött pályaművedet s ha akkor is oly szépen s pontosan beszámolsz, mi t most, bizonyosan számi háza s köznyv utalomra. Édesanyádnak melegenhangu leveleért tolmácsold átás köszönetemet. — *Linczei Ilona Székelyudvarhely.* Bár rég olvasod a Cimbora t, most mutatkozol be, de én mo t is szeretettel fogadlak unokám seregébe s hiszem, hogy ígéreted szerint ezután szorgalmasan í sz nagyapóknak. — *Leitner Nusi Kolozsvár.* Végre volt egy napod, mikor nem kaptál oly sok leckét, mint rendszer n s első dolgod volt, hogy levelet írj nagyapóknak. Jól emlékszem rád s igazán örvendek, hogy megismertelek. A rejtvényeid közül sorra kerül a póllőrejtvény, a többi részt igen könnyű, részint jó ismerős. — *Lindenfeld Ersi és Ipolyka Szatmár.* Kérdelek, hogy érzem magamat a szatmári szép napok után. Hál Istennek igen jól s s eretettel gondolok azokra a szép napokra. Örömmel lát m, hogy figye mes olvasóivanytok a Cimbora-ban, m rt sorban felvonulástokat kedves íróiokat, ak k nektek azt a sok-sok mesét és verset írták. S jól esett olvasnom azt is, hogy Károly öcödetek ti tanítjátok olvasni, egyben felvástok neki a Cimbora-ból és 6 nagyon szereti hallgatni a Gulyás Károly bácsi bonóságait. Mivel beismertek ösztönit, hogy azért nem írtatok oly régen, mert elfoglalt a játék, nem haragszom reátok, sőt megdicsérek z ösztönéséért, de jövőre elvárom, hogy helyesen osszátok be az időtöket és szorgalmasan írjatok nagyapó ak. — *Dávid Elza és Gizi Petril-Lonea.* A kiadóhivatalnak üzenem, hogy küldje meg nekete az ezévi Cimbora első felévi összes számaif, hogy beköfithessétek az egész évfolyamot. — *Fried Ipolyka Brassó.* Te is úgy járál, mint Zápor László, lekéstél a beszámolóval. Kár ére, mert igen helyes n írtad le a híres Vajdahunyid várát és a vasvárat. — *Földes László Szatmár.* Ott voltak az öcsédél a Többsincs királyfi előadásán és az öcséd azóta, amikor prüsszent, mindig kérdi, „halom, vagy nem halom?” és mindig rá kell mondan, hogy: „adi isten egészségre, felség!” És azóta öcéd addig nyagattá apukát, hogy megredelté a Cimbora t és nagy volt öcséd öme, s ugy látom, a tied is. A nyári vakáció leírásáról már lekéstél, gyűjtöivert pedig sétálj be a kiadóhivatalba. Szeretettel várom további leveleidet. *Csiby Lilike Ditró.* A Tündérmese című könyv meg kapható a Cimbora kiadóhivatalában, s írtam a kiadóhivatalnak, hogy még karácsony előtt küldje meg neked. Es megírnam a kiadóhivatalnak azt is, hogy az újságot, mely eddig az édesapád nevére járt, ezután a te nevedre küldjék. Azt a kérésedet, hogy ne az újságban, hanem levelben válaszoljék, ezáltal, sajnála omra, nem teljesíthetem, mert így karácsony előtt rendkívül sok dolgot ad nekem a Cimbora szerkesztése. Mondanom se kell, hogy szeretettel látlak unokám seregében. Hogy hany unokám van? Eppen figyegy. — *Idők Manó Erzsébetváros.* Azért, hogy apukád nevére jár az újság, nincs okod az aggodalomra, mert a megfjők névsrában ott lesz a te neved is. — *Sükösd Ernő Brassó.* Nem csudálom, hogy legjobban tetszik az E etívöl György diák, meg a Sugárka és Csöppike, mert mind kettő elsőrangú elbeszélés. Rejtvényeid. — *Ormay László Nagyszalonta.* Bár hosszú volt a vakáció, sok mindenre nem jutott idő, így a levélírásra sem. Csehszlovákiában Tömös özy Laci és Feri unokatestvéreimnél nyaraltál, akik szintén olvasói a Cimbora-ban s nagyon szeretik. Hat bizony, ti hármam írhattok volna legalább egy levelezőlapot na yapóknak, te meg amikor hazajöttél, beszámolhattál volna ottani tapasztalásaidról, mert látom minden tekintetben kifogástalan leveledből, hogy ez a beszámoló bizonyosan érdekes lett volna. Erre az évre, sajnos, már lekéstél a beszámolóval. Ha Biharí József bácsi utján megajuttottad az előfizetést, eddig bizonyára megkaptad a 42. számot kezdődően a hiányzó számokat, nemkülönbén a 24., 25., 33. és 34. számot is, amelyeknek hiányzásai szintén Biharí bácsival közölted. Rejtven eid közül a körrejtvény sorra kerül. *Roseth Bellus Halmi.* A pontrejt nyed sorra kerül. Mások is szívesen látom leveledet és rejt ényeidet. — *Labber Gyöbő Ditró.* A kiadás képpel lekéstél, de különben is, bár mint rajz sikerültnek mondható, nem olyanakk képzeli a gyerekek Mikulás apó, mint amilyenek te rajzoltad. A másik rajz hibás: a kis gyerek karját elrajzoltad, de ez ne csüggyessen, mert amint már üzenem, határozott tehetség van a rajzolásra s egy régebben elfogdott rajzod buzdítul nemokára sorra is kerül.

A háziasszony kedvenc szappanja

a kiadósságában és tisztítóképeségében páratlan

Szarvas védjegyű Schicht szappan

MEGJELENT!**MEGJELENT!****ELEK NAGYAPÓ
KÉPES NAPTARA****AZ 1925 ÉVRE.**

A legjelesebb erdélyi íróktól elbeszélések és versek

Megrendelhető ÉGETO ÁRPÁD nyomdásznál,
BARAOLT-BARÓT.
ÁRA 20 LEU

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Müintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leiért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A téli birodalmában.	6. Frigyes és D. ci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Pósta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

PURGO
BAYER

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

FÜRDŐSZAPPAN
'világhírű'

Köhögésnél, : **SIROMALT** használ! 300
hurutnál, csak a Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!